

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1116/2018
07.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Миролуба Томића, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 306/16 од 06.09.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 112/18 од 04.07.2018. године, на седници већа одржаној дана 07.02.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 306/16 од 06.09.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 112/18 од 04.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 306/16 од 06.09.2017. године, између осталих, окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ, за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, не изврши ново кривично дело, а такође је кумулативно осуђен и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, за коју је одређено да ју је дужан платити у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, те уколико ову казну не плати у одређеном року, одређено је да ће се иста заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора, с тим да у том случају казна затвора не може бити дужа од шест месеци. Окривљени је обавезан и на плаћање паушалног износа од 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 112/18 од 04.07.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе: Основног јавног тужиоца у Врању, браниоца окривљеног ББ, браниоца окривљеног ВВ и браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Бујановцу К 306/16 од 06.09.2017. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Стојановић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, јер дело за које је осуђен није кривично дело, те одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1)ЗКП, јер се у радњама окривљеног не садрже сви елементи бића кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, пошто недостаје противправност као општи елемент кривичног дела, која је према ставу браниоца, искључена доношењем решења о озакоњењу предметног објекта, грађеног без грађевинске дозволе.

Међутим, како је бранилац окривљеног ову повреду закона истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни пет последњи пасус и шест први и други пасус, дао јасне и довољне разлоге да у конкретном случају доношење решења о озакоњењу објекта грађеног без грађевинске дозволе, не представља основ који искључује противправност, те да се у радњама окривљеног стичу сви елементи кривичног дела из члана 219а став 3. у вези става 2. КЗ за које је правноснажно оглашен кривим - то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на исте и упућује. Уз то, овај суд наглашава да се накнадно озакоњење објекта грађеног без грађевинске дозволе, може у зависности од сваког конкретног случаја, ценити као олакшавајућа околност на страни окривљеног, приликом одмеравања врсте и висине кривичне санкције која му се изриче.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Са свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић